

militære aktioner bliver mere og mere udvisket, når den vestlige verden går i gang med sine militære operationer. Enhedslisten ser hele denne militære op- og omrustning som udtryk for, at EU/WEU skal til at definere sig som et selvstændigt europæisk udtryk for udenrigs-, sikkerheds- og forsvarspolitik, som kører videre i den gamle dogmatiske tænkning fra den kolde krigs tid. Det handler om at styrke EU/Europa som en militær og politisk blok, om at kunne gribe ind i og varetage europæiske interesser i Østeuropa, Mellemøsten og Afrika på sigt.

Hvis de dogmatiske militærstrateger får deres vilje på regeringskonferencen i 1996, så kan man være sikker på, at om få år kommer der forslag om, at WEU skal gøres til EU's militære arm og derfor også udstyres med det militære isenkram, som dette vil kræve. For øjeblikket kører man WEU-integration om den »bløde« sikkerhedspolitik for at få integrationen sat i gang. Hvis dette lykkes, kommer den logiske opfølgning om få år, akkurat som man i 1972 bildte den danske befolkning ind, at EF kun handlede om flæskepriser. Senere kom det indre marked, og med Maastricht-Traktaten fik vi den politiske dimension og grundelementerne til at kunne udvide denne traktat med en udenrigs-, sikkerheds- og forsvarspolitik. Og nu er det så på dagsordenen for 1996!

På denne måde vil NATO og WEU på supplerende vis sætte dagsordenen for den fælleseuropæiske udvikling. Man vil gradvis optage de østeuropæiske lande i et Europa, politisk og militært, så disse lande underordnes den vestlige dagsorden. På denne måde vil NATO og WEU efterhånden udfylde det »sikkerhedspolitiske tomrum«, som man taler om i SNU-rapporten, der blev offentliggjort i foråret 1995. Som det bliver udtrykt i en artikel af Jonathan Eyal i Politiken den 28. september 1995: »En forsvarsalliance, der blev oprettet som værn mod en fjende, der ikke længere eksisterer, men samtidig nægter at tage sig af den rad af nye problemer, der er opstået på det europæiske kontinent, er ganske enkelt dømt til at for-

svinde«. Artiklen har meget passende overskriften: »NATO er nødt til at udvide for at overleve«.

Dermed åbenbarer man endnu en gang, at den vestlige verden ikke har lært meget af den kolde krigs forløb. Vi burde have lært, at den bedste sikkerhedspolitik består i nedrustning, afspænding, konfliktforebyggelse samt løsning af de utallige sociale og økonomiske betingede problemer, som er årsagen til langt de fleste militære konflikter, der opstår globalt set.

Ved at udvide de vestlige forsvarsalliancer ind i Østeuropa opnår man primært at forurolige Rusland. Efter det tidligere Sovjetunionens og Warszawapagten sammenbrud og opløsning er det uundgåeligt, at Rusland vil se en yderligere vestlig udvidelse af de militære organisationer ind i Østeuropa som en indtæmning af Rusland.

NATO har lige udsendt en 30-siders rapport, hvor man fremlægger denne militæralliances politik over for Østeuropa. Jyllands-Posten skriver den 29. september 1995: »Det understreges i NATO-planen, at nye medlemslande skal ind under atomparaplyen og være villige til at modtage NATO-tropper i krise- og krigssituationer. De skal tilsvarende acceptere at bidrage med tropper, hvis et andet NATO-land trues«. Jyllands-Posten kan citere NATO's generalsekretær Willy Claes for, at »nye medlemmer forventes at være med til at dele risikoen, ansvaret, udgifterne og fordelene ved et medlemskab ... udvidelsen er ikke rettet mod noget land eller mod en særlig trussel«, understreger generalsekretæren.

EU's planer om WEU og en europæisk militær dimension tilknyttet EU vil selvfølgelig indgå i denne sammenhæng dels som politiske allieret med USA, dels som medlem af både NATO og WEU. Det er på tide, at den danske regering og det danske Folketing begynder at formulere et mere fremadrettet og perspektivrigt alternativ til den traditionelle sikkerhedspolitiske tænkning, som totalt dominerer NATO og WEU/EU.